

Arrest

nr. 84 817 van 18 juli 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 april 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2010 is aan verzoeker een visum voor gezinshereniging afgegeven.

Op 26 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn vader van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 maart 2011 is verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: B., J., Nationaliteit: Burundi, Geboortedatum: 25.12.1991, Geboorteplaats: Buyenzi Bujumbura, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 26/01/2011 en verkreeg de F-kaart op 02/03/2011. Overeenkomstig artikel 42 quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit het rijksregister blijkt dat de vader van betrokkene J., I. (...) sinds 27/07/2011 werd afgeschreven naar Nederland. Overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2° dient het verblijfsrecht van betrokkene daarom eveneens beëindigd te worden. Rekening houdend met de korte duur van het verblijf van betrokkene in België, het feit dat betrokkene verwant is met een burger van de Unie en de jonge leeftijd van betrokkene, moet het ongeacht eventuele humanitaire elementen, mogelijk zijn dat hij zich vestigt in een andere lidstaat om eventueel terug zijn vader te vervoegen of desgevallend gaat wonen in het land van oorsprong of enig ander derde land.

Nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkene (economische) belangen heeft opgebouwd tijdens het verblijf in België, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 16.05.2011 heeft moeten wenden tot het ocmw omdat hij in een precaire situatie verkeerde. Omdat de man behoeftig was, verkreeg hij het leefloon categorie 2, als alleenstaande persoon. Overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° was het uiteraard de bedoeling dat betrokkene, bij ontstentenis aan eigen bestaansmiddelen, ten laste zou zijn van zijn vader. Ten gevolge van het vertrek van de vader, is betrokkene zonder middelen achtergebleven. Het is dan ook redelijk een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing beroept zich op artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als “Vreemdelingenwet”).

Dit artikel stelt het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd in toepassing van punt 2° van §1 van vermeld artikel.

Bij deze beslissing dient de gemachtigde van de staatssecretaris rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk (1), diens leeftijd (2), gezondheidstoestand (3), gezins- en economische situatie (4), sociale en culturele integratie in het Rijk (5) en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (6).

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er rekening werd gehouden met al deze elementen.

Zo is er duidelijk geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers moeder overleden is, en dat hij geen familieleden meer heeft in Burundi.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, of met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Aldus schendt de bestreden beslissing artikel 42quater Vreemdelingenwet en is ze niet afdoende gemotiveerd.

Anderzijds houdt artikel 42, §2 Vreemdelingenwet in dat er geen toepassing kan gemaakt worden van punt 2° van §1 van vermeld artikel wanneer een kind van een burger van de Unie aan een onderwijsinstelling is ingeschreven.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd op geen enkel ogenblik nagegaan of verzoeker nog studeert en is ingeschreven aan een onderwijsinstelling. Hierdoor heeft de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld.

Waar de bestreden beslissing nergens in de motivering opneemt of verzoeker - die thans nog maar 20 jaar oud is - nog aan een onderwijsinstelling is ingeschreven, voldoet de bestreden beslissing niet aan de motiveringsplicht.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht werden geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2 Verzoeker wijst op artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn moeder is overleden; dat hij geen familieleden meer heeft in Burundi en dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in het Rijk. Met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is geenszins rekening gehouden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing aldus niet afdoende is gemotiveerd.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoekers vader, in functie van wie hij verblijfsrecht kreeg, sinds 27 juli 2011 is afgeschreven naar Nederland. Het determinerend motief in de bestreden beslissing, met name dat verzoekers vader niet meer in het Rijk verblijft, wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten de toetsing te doen zoals voorgeschreven door artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Evenwel blijkt uit de motieven van de beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met voormeld artikel. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Rekening houdend met de korte duur van het verblijf van betrokkene in België, het feit dat betrokkene verwant is met een burger van de Unie en de jonge leeftijd van betrokkene, moet het ongeacht eventuele humanitaire elementen, mogelijk zijn dat hij zich vestigt in een andere lidstaat om eventueel terug zijn vader te vervoegen of desgevallend gaat wonen in het land van oorsprong of enig ander derde land.*

Nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkene (economische) belangen heeft opgebouwd tijdens het verblijf in België, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 16.05.2011 heeft moeten wenden tot het ocmw omdat hij in een precaire situatie verkeerde. Omdat de man behoeftig was, verkreeg hij het leefloon categorie 2, als alleenstaande persoon. Overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° was het uiteraard de bedoeling dat betrokkene, bij ontstentenis aan eigen bestaansmiddelen, ten laste zou zijn van zijn vader. Ten gevolge van het vertrek van de vader, is betrokkene zonder middelen achtergebleven.” Uit voormeld motief blijkt dat verweerder aldus rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verweerder oordeelt dat verzoeker - omwille van de korte duur van zijn verblijf, zijn verwantschap met zijn vader die burger van de Unie is en zijn jonge leeftijd en ongeacht eventuele humanitaire redenen- zich kan vestigen in een andere lidstaat om terug zijn vader te vervoegen of kan terugkeren naar zijn land van oorsprong of enig ander derde land. Verzoeker heeft geen economische belangen opgebouwd tijdens zijn verblijf in België maar integendeel hij ontvangt een leefloon van het OCMW. Verzoeker is bijgevolg door het vertrek van zijn vader zonder middelen achtergebleven. Verzoeker die deze motieven niet betwist, maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt door te wijzen op het overlijden van zijn moeder en door zijn bewering dat hij geen familieleden meer heeft in Burundi. Ook zijn beweerde *“sociale en culturele integratie in het Rijk”* en de *“mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”* doet geen afbreuk aan het motief in de beslissing waarin onder meer wordt gesteld dat verzoeker zich kan vestigen

in een andere lidstaat om eventueel terug zijn vader te vervoegen, te meer nu hij zonder middelen is achtergebleven. Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Vervolgens wijst verzoeker op artikel 42^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

“§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

Waar verzoeker meent dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet, beperkt verzoeker zijn betoog tot het verwijt dat verweerder niet is nagegaan of hij nog studeert en/of is ingeschreven aan een onderwijsinstelling. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij nog studeert en dat artikel 42^{quater}, § 2 eventueel op hem van toepassing is. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder onterecht geen toepassing zou hebben gemaakt van voormeld artikel, nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat verweerder had kunnen vaststellen dat hij nog studeert en/of is ingeschreven aan een onderwijsinstelling. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij nog studeert en/of is ingeschreven aan een onderwijsinstelling en evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier zodat verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN